

Arrest

nr. 134 616 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in het dorp Naurskaya (Tsjetsjenië) en woont bij uw ouders in het dorp Saveljevskaja. U bent getrouwd met M.E. (O.V. X).

In mei 2011 leert u in uw dorp M.E. kennen. Hij verblijft reeds sinds 2002 in België en bezit sinds 2008 het Belgische staatsburgerschap. Een maand na jullie kennismaking keert hij terug naar België, maar jullie blijven contact houden. Op 21 mei 2012 komt hij terug naar Tsjetsjenië en in juni 2012 trouwen jullie officieel. Uw man wil u meenemen naar België om zich bij hem te vestigen.

U verklaart in uw land geen problemen te kennen – u bent enkel naar België gekomen om bij uw man te zijn.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 2 juli 2012. Samen met uw man gaat u met de auto naar Brest (Wit-Rusland) waar u op 4 juli 2012 met de trein de grens met Polen oversteekt. Daarbij wordt uw internationaal paspoort ingehouden. Uw blijft bij uw tante in Polen; uw man reist verder naar België omdat hij u niet illegaal wil laten reizen. Af en toe komt uw man in Polen wel nog op bezoek. In december 2012 merkt u dat u zwanger bent en daarom laat uw man u toch naar België komen. Op 20 december 2012 dient u een asielaanvraag in in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van een aantal pagina's uit uw intern Russisch paspoort en een kopie van uw huwelijksakte.

In België overlijdt uw kind meteen na de geboorte, op 5 augustus 2013. U bent op dit moment opnieuw zwanger maar ook dit kind blijkt niet levensvatbaar.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw schriftelijke verklaringen dd. 22.03.2014 en uw mondelinge verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het indienen van uw asielaanvraag dd. 27.12.2012 (verklaring DVZ 27.12.2012 vraag 38) blijkt dat u enkel naar België gekomen bent om zich bij uw man M.E. (O.V. 5.211.255) te vestigen.

U vraagt het Commissariaat-generaal daarom om een goedkeuring voor gezinshereniging. Bovendien verklaart u hierbij expliciet in eigen land geen problemen te hebben gehad.

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u in uw thuisland, de Russische Federatie, wettelijk getrouwd bent met uw partner M.E. (O.V. 5.211.255) in juni 2012 (zie schriftelijke verklaring + DVZ vragenlijst 27.12.2012 vraag 16).

Uit informatie waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat uw partner op 6 april 2005 door de Belgische asielinstanties erkend werd als vluchteling.

Uit de gegevens in uw dossier blijkt echter dat u uw partner pas in mei 2011 leerde kennen in uw land van herkomst en dat u van uw geboorte tot uw huwelijk in juni 2012 bij uw eigen ouders verbleef – daarna woonde u één maand samen met uw man in uw dorp tot uw vertrek in juli 2012 (zie schriftelijke verklaring + DVZ vragenlijst 27.12.2012 vraag 11).

Bijgevolg kan niet worden gesteld dat er sprake was van een familiale band tussen u en uw partner voor diens vertrek uit zijn land van herkomst (i.c. 2002).

De toepassing van het principe van eenheid van familie heeft een uitbreiding van de internationale bescherming tot gevolg.

Alleen personen ten laste profiteren echter van deze uitbreiding.

Dit impliceert het bestaan van belangrijke banden tussen de «afgeleide» asielzoeker en de persoon die als vluchteling werd erkend vóór of tijdens het vertrek van de persoon die als vluchteling werd erkend. De toepassing van het principe van eenheid van familie probeert namelijk de eenheid van het gezin van de vluchteling in stand te houden of te herstellen en geen nieuwe eenheid van het gezin te creëren (cfr. Guidelines on reunification of refugee families, UNHCR, 1983, II, Executive Committee of the High Commissioner Programme, Standing Committee, 4 juni 1999, EC/49/SC/CRP.14, paragrafen 1, 6-7, 12 en concluding remarks (c), (d), (g) et Annual Tripartite consultation on resettlement, Background Note, family reunification, Genève 20-21 juni 2001, paragraaf 2).

U kan bijgevolg geen aanspraak maken op het principe van eenheid van familie.

U kan wel op basis van art. 40 van de Vreemdelingenwet – als echtgenote van een Belg – een verzoek tot gezinshereniging indienen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 mei 2014 (zie p. 3) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het “*verbod op willekeur*”.

Zij laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij later “*een completer verhaal*” zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen in de weigeringsbeslissing wel te wijten zijn aan haarzelf.

Volgens haar is er (zie p. 1) “*geen enkele feitenvinding gebeurd*”, gezien de commissaris-generaal zich beperkt “*tot het verwijzen naar het feit dat verzoekster in haar geboorteland geen problemen gekend heeft, om dan vervolgens vast te stellen dat verzoekster de partner is van een politiek vluchteling, doch uiteindelijk niet te aanvaarden dat verzoekster bij uitbreiding ook zou kunnen genieten van de internationale bescherming, en tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een al te strikte toepassing van de toepasselijke regelgeving*”.

Verzoekster acht het (zie p. 4) “*ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft (in casu heeft verzoekster verwezen naar haar partner M.E.) of nog andere informatie verschaft (zijn erkenning als politiek vluchteling), zomaar gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn en verzoekster niet zou kunnen beschermd worden op basis van familiale eenheid*”.

Zij benadrukt dat de problemen die haar partner destijds heeft gehad zeer ernstig waren en dat zij, omwille van hun huwelijk, duidelijk ook gevaar loopt in haar land van herkomst.

Zij stelt (zie p. 4) “*Het feit dat er nog geen problemen waren, belet niet dat er wel degelijk problemen zullen komen van zodra de Russische autoriteiten weten dat zij de partner is van de genoemde M.E.*”.

Zij wijst erop dat het een algemeen gekend gegeven is (zie p. 4) “*dat familieleden van erkende politieke vluchtelingen worden opgepakt en als lokaas worden gebruikt om erkende politieke vluchtelingen aan te zetten zich aan te bieden bij de Russische politiediensten*”.

Verzoekster klaagt aan dat er hierover geen vragen werden gesteld en dat er in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld (zie p. 4) “*dat er geen gezinsvorming was in het land van herkomst voordat de partner van verzoekster naar België is gevluht*”.

Zij benadrukt (zie p. 4) “*dat er thans wel degelijk een belangrijke band bestaat tussen beiden*” en dat hun verklaringen “*niet los van elkaar gekoppeld kunnen worden*”.

Zij is van oordeel dat er voor mensen afkomstig uit Tsjetsjenië al te gemakkelijk wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoekster.

Verzoekster herhaalt (zie p. 5), “*dat zij ontegensprekelijk grote problemen zou kennen als zij nog langer in haar land van herkomst was gebleven in de eerste plaats door het feit dat zij gehuwd is ondertussen*

met een erkend politiek vluchteling, dhr. M.E.” en hekelt nogmaals het feit dat “er in gene mate rekening wordt gehouden met de toch wel ernstige problemen van haar man”.

In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de (zie p. 6) *“beginzelen van behoorlijk bestuur”.*

Verzoekster stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld en benadrukt nogmaals dat haar situatie (zie p. 6) *“innig verbonden is met deze van haar echtgenoot”* en dat ook diens verklaringen dienden onderzocht te worden.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de rechten van verdediging. Zij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Verzoekster benadrukt dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen en dat de situatie aldaar steeds minder veilig is gezien de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is haar leven ten zeerste in gevaar.

Zij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en de naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder wijst verzoekster op de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt zij dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt zij op dat van haar niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

In een vierde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voert tevens een schending aan van het *“fair play”-beginsel.*

Volgens verzoekster wordt niet correct gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden en werd evenmin onderzoek gevoerd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië (zie p. 8) *“die er geenszins op verbeterd is”.*

Zij stelt dat (zie p. 8) *het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM)”.*

Naar haar mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst verzoekster naar (zie p. 9) *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”.*

Zij verwijst tevens naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, (zie p. 9) dat *“een algemener risico”* en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekster van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar haar persoonlijke situatie.

Verzoekster vraagt het hoger beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal (zie p. 10) *“gegrond te verklaren”.*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst erop dat de terecht werd vastgesteld op basis van verzoeksters schriftelijke verklaringen van 22 maart 2014 en haar mondelinge verklaringen van 27 december 2012 (vraag 38) op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het indienen van haar asielaanvraag, dat zij enkel naar België gekomen is om zich bij haar man M.E. te vestigen en dat zij uitdrukkelijk verklaarde in haar land van herkomst geen problemen te hebben gehad.

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift niet dat zij deze verklaringen aflegde.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Het doel van de asielprocedure niet het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade.

Het principe van eenheid van gezin vindt geen grondslag in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), noch in de vreemdelingenwet.

Niets bepaalt dat de echtgenote van een erkende vluchteling louter op basis hiervan, eveneens als vluchteling erkend moet worden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt evenmin aanvaard gezien er geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de

aanvraag, waardoor verzoekster zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus van haar partner teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de problemen die haar partner destijds heeft gehad in zijn land van herkomst, zeer ernstig waren en dat zij, omwille van haar huwelijk met hem, duidelijk ook gevaar loopt in haar land van herkomst.

Zij laat gelden dat *“Het feit dat er nog geen problemen waren, belet niet dat er wel degelijk problemen zullen komen van zodra de Russische autoriteiten weten dat zij de partner is van de genoemde M.E.”*. Zij wijst erop dat het een algemeen gekend gegeven is *“dat familieleden van erkende politieke vluchtelingen worden opgepakt en als lokaas worden gebruikt om erkende politieke vluchtelingen aan te zetten zich aan te bieden bij de Russische politiediensten”*.

Verzoekster meent *“dat zij ontegensprekelijk grote problemen zou kennen als zij nog langer in haar land van herkomst was gebleven in de eerste plaats door het feit dat zij gehuwd is ondertussen met een erkend politiek vluchteling, dhr. M.E.”* en hekelt het feit dat *“er in gene mate rekening wordt gehouden met de toch wel ernstige problemen van haar man”*.

Deze blote beweringen, loutere vermoedens en post-factum hypothesen doen volgens de Raad geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij naar België was gekomen om bij haar man te zijn en geen melding maakte van mogelijke toekomstige problemen omwille van haar huwelijksband met M.E..

Bovendien wijst de Raad erop dat uit het verzoekschrift blijkt dat zij haar echtgenoot in mei 2011 in Tsjetsjenië leerde kennen en dat hij op 21 mei 2012 naar Tsjetsjenië terugkeerde om in juni 2012 officieel met haar te huwen. Dergelijk gedrag getuigt geenszins van een ernstige vrees voor vervolging in het land van herkomst in hoofde van verzoeksters echtgenoot M.E. en relativeert als dusdanig eveneens verzoeksters beweerde vrees omwille van haar echtelijke band met M.E..

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Bovenstaand relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, en haar verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in verzoeksters land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat zij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE